1

Era prima zi de luni a lui aprilie 1626. În târgul Meung, plin de toate soiurile de meșteșugari, negustori, femei, copii și pierde-vară, se stârni fără veste o forfotă neașteptată. Oamenii începură să se bulucească spre hanul *La morarul voios*, curioși care era pricina zarvei ivite pe nepusă masă.

Un tânăr de vreo opt-sprezece ani, cu obrazul bine conturat și ochii vii, cu un nas acvilin, de statură potrivită, având la brâu o spadă lungă, atârnată de cureaua care îi traversa oblic pieptul, apăruse călare pe un cal galben, cu coada retezată, umblând agale, cu grumazul plecat spre pământ. Bietul animal părea atât de caraghios, încât stârnise fără efort curiozitatea și hazul oamenilor, care acum se îmbulzeau să îl privească și pe el, și pe călărețul care îi stătea în șa.

Tânărul se numea d'Artagnan și darurile pe care le primise la plecarea de acasă, din Gasconia, de la tatăl lui, alături de calul fistichiu, de care se cam jena, includeau și câteva... povețe.

„Fiule, să nu-ți vinzi niciodată calul, căci s-a născut în casa noastră, îi spusese tatăl lui. Lasă-l să moară liniștit, de bătrânețe. De vei fi primit la Curtea regală, apără-ți cu demnitate titlul de gentilom moștenit din tată-n fiu. Să nu ierți nimănui nimic, decât cardinalului și regelui. Doar prin propria bărbăție îți poți croi un drum în viață. Nu te feri de lucrurile neașteptate, mai bine aleargă după năzdrăvănii. Te-am învățat să mânuiești cu iscusință spada, ai genunchi tari și încheieturi de oțel. Nu ocoli deci înfruntările, cu atât mai mult cu cât legea interzice duelurile. Tocmai acest fapt va arăta că ești cutezător nu numai în luptă, ci și în raport cu ceea ce prevede legea, netemându-te de nimic. Ia, în fine, și acești cincisprezece scuzi, precum și rețeta vindecătoare a mamei tale și mergi să îți faci un viitor. Să trăiești fericit și cât mai mult, dragul meu!

La Paris, în capitala patriei noastre, îl vei întâlni pe domnul de Tréville, vecinul meu de odinioară, care s-a jucat în copilărie cu regele nostru, Ludovic al XIII-lea. Ei bine, Domnia Sa a ajuns astăzi căpitanul muschetarilor, ostași de încredere ai

Maiestății Sale. Până și ilustrul cardinal de Richelieu se teme de ei, deși este știut că Eminența Sa nu cunoaște ce este frica. Caută-l, de aceea, pe căpitanul muschetarilor cu această scrisoare din partea mea și fă tot ce îți stă în putință să ajungi la fel de bogat și de bine privit ca el."

Încins cu spada cea lungă, călare pe calul cel galben și având în pungă cei cincisprezece scuzi, dar păstrând la piept scrisoarea încredințată de tatăl lui, tânărul pornise la drum îndată, întâi spre Tarbes, iar de acolo către Meung. Când își făcu apariția pe străzile târgului, oamenii locului descoperiră un băiat înarmat cu o spadă prea lungă și zăngănitoare, călare pe o mârțoagă de tot râsul lumii, iar pe deasupra tuturor acestora, descifrară pe chipul lui o expresie încruntată, menită să impresioneze, care îi amuză și mai mult.

Descălecând la han, d'Artagnan observă la o fereastră întredeschisă un gentilom înalt și mohorât care vorbea cu doi inși care îl ascultau foarte atenți și râdeau din când în când foarte sonor. Evident că nou-venitului, acompaniat până acolo de râsete zeflemitoare la adresa calului și călărețului, îi sări mustarul, crezând că se râdea și acum tot de el. Punând deci o mână pe mânerul spadei și ducându-și cealaltă mână la șold, păși semeț către

fereastra unde se zăreau cei trei bărbați și vru să știe ce găseau atât de amuzant.

– Nu vorbeam cu dumneata, domnule, îi răspunse cel aflat în dreptul ferestrei, un bărbat îmbrăcat în straie șifonate, liliachii, și care avea între patruzeci și patruzeci și cinci de ani.

– În schimb, vorbesc eu cu dumneata!

Dar bărbatul ieși în curte și, apropiindu-se de calul tânărului care abia sosise, îl privi cu multă atenție și seriozitate, stârnind hohotele de râs ale celor din jur. Apoi presupuse că, pe când era tânăr, calul va fi fost o adevărată floricică.

– Râzi de cal când nu poți râde de stăpân! remarcă d'Artagnan.

– Nu râd prea des, dar râd când am eu chef, îi răspunse celălalt, rece.

– Mie, în schimb, nu-mi place să se râdă când nu am eu chef, lămuri, fără să fie întrebat, gasconul.

– Adevărat? întrebă plictisit necunoscutul. Foarte bine!

Și porni pe drumul pe care venise.

Însă d'Artagnan trase spada din teacă.

– Întoarce-te, domnule, sau te voi lovi pe la spate!

– Pe mine? rânji omul în haine liliachii. Haida de!

Îndată simți o lovitură de spadă care nu îl răni, dar care reprezenta un avertisment serios. Așa că,

făcând un pas înapoi, trase, la rândul lui, spada din teacă, salută și se așeză în postura cuvenită unei riposte. Cei doi cu care vorbise în fața ferestrei, împreună cu hangiul, săriră asupra lui d'Artagnan cu un ciomag, o lopată și vătraiul de la șemineu, altoindu-l zdravăn.

În timp ce se întorcea în camera din care venise, vârându-și sabia la locul ei în teacă, necunoscutul le spuse celor trei care se ocupau de tânărul insolent:

– Ce ți-e și cu gasconii ăștia! Suiți-l pe gloaba lui și ducă-se unde o vedea cu ochii...

– Mai întâi însă te voi ucide! țipă tânărul de sub ploaia de lovituri.

– Dați-i atunci cât poate duce, va spune el când se va sătura, decise mohorâtul.

Câteva lovituri bine țintite fură de ajuns pentru a-i rupe lui d'Artagnan spada în două și a-l lăsa lat la pământ cu capul spart.

Gentilomul mai vârstnic se interesă peste puțin timp de starea tânărului. Fu de ajuns ca să afle că acesta continua să amenințe, pronunțând numele domnului de Tréville și bătându-se cu pumnul în piept. Gândindu-se la un posibil complot organizat de Tréville pe seama lui, seniorul făcu în așa fel încât, pregătindu-se de plecarea de la han, să se poată strecura fără probleme până la trăsura cu

care urma să sosească, din clipă în clipă, o doamnă pe care o aștepta.

D'Artagnan, cu capul bandajat, îl văzu însă, pe când cobora din încăperea unde i se acordaseră primele îngrijiri, discutând la portiera unei calești cu o femeie de o frumusețe răpitoare căreia îi spunea Milady. Necunoscutul îi înmână acesteia o casetă cu instrucțiuni din partea cardinalului Richelieu, trimițând-o îndată în Anglia, de unde ar fi urmat să dea de veste dacă „ducele" ar fi părăsit Londra.

Degeaba strigă tânărul rănit amenințări la adresa lui. Și Milady, cu trăsura, și necunoscutul, în goana calului, părăsiră vecinătatea hanului din Meung, pornind fiecare într-o altă direcție.

Căutându-și scrisoarea, d'Artagnan își dădu seama că îi fusese furată. Sub amenințări, hangiul recunoscu că era foarte probabil ca străinul cu care intrase în conflict să i-o fi sustras.

În fine, adunându-și forțele, d'Artagnan porni la drum mai departe, ajungând, la vremea cuvenită, la Paris, unde, rămas fără bani, prima lui grijă fu să își vândă calul. Își găsi o gazdă, înlocui lama spadei și, după somnul din acea noapte, se pregăti să meargă în audiență la domnul de Tréville.